

Arrest

nr. 112 572 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE MEERSSEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster vroeg op 25 april 2013 asiel aan. Zij legde haar paspoort voor met het Schengenvisum afgeleverd door de Poolse autoriteiten. Op 18 juni 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde Nazarova Tumisha geboren te Karaganda, op (in) 01.05.1952 van nationaliteit: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 25/04/2013 het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 26/04/2013 op de dienst Vreemdelingzaken dat ze begin april 2013 Tsjetsjenie (Russische Deelrepubliek) heeft verlaten en per vliegtuig via Moskou naar Polen is gereisd. Betrokkene verklaart dat ze per bus uit Polen is vertrokken naar België waar ze rond 10/04/2013 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaart dat ze legaal reisde. Ze legt haar paspoort (72 0116050) voor met Schengenvisum (003192954 geldig van 01/04/2013 tot 01/05/2013) afgeleverd door de Poolse autoriteiten.

Op basis van de beschikbare gegevens werd op 29/04/2013 een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten stemden op 09/05/2013 in met het verzoek.

Tijdens het gehoor op 26/04/2013 werd aan betrokkene gevraagd naar specifieke reden waarom ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen. Ze stelt dat haar dochter hier woont. Haar dochter Malika (ov 5442235) bezit de Belgische nationaliteit en verblijft reeds tien jaar in België met haar gezin. Er dient te worden opgemerkt dat haar dochter meerderjarig is en bijgevolg geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening. Een toepassing van art 7 is derhalve niet aan de orde. In een aangetekend schrijven van 17/05/2013 vraagt Meester Sarolea, in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene, om, gelet op de aanwezigheid van haar dochter in België, de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen in toepassing van art 3, art 7 en art 15 van de Dublin II Verordening. Meester Sarolea stelt dat betrokkene afhankelijk is van de hulp van haar dochter op financieel en medisch vlak. Ter staving voegt Meester Sarolea een medisch getuigschrift dd 03/05/2013 bij en bewijzen van geldoverschrijvingen van Malika aan betrokkene. Betreffende de financiële afhankelijkheid dient te worden opgemerkt dat de overschrijvingen gericht zijn aan Madina, de in Tsjetsjenie verblijvende dochter van betrokkene, niet aan betrokkene zelf. Bovendien dient te worden opgemerkt dat voor het ontvangen van financiële steun van haar dochter, betrokkene zich niet in België dient te bevinden. Wat betreft de gestelde medische afhankelijkheid dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaart tijdens haar gehoor van 26/04/2013 dat ze schizofrenie heeft. Uit het medisch attest dd 03/05/2013, bijgevoegd bij de tussenkomst van Meester Sarolea, blijkt dat betrokkene mentale problemen heeft. Uit niets blijkt echter dat betrokkene op medisch gebied afhankelijk zou zijn van de zorgen van haar dochter. We merken bovendien op dat betrokkene in een opvangcentrum verblijft. Hieruit kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet onder de zorg valt van haar dochter. Er kan bijgevolg niet aannemelijk worden gemaakt dat betrokkene op enige wijze afhankelijk is van haar in België verblijvende dochter. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. We merken bovendien op dat indien betrokkene een verblijf in België omwille van medische motieven ambieert of naar België is gekomen om bij haar dochter te zijn, de daartoe voorziene procedures moeten gevolgd worden.

Gevraagd naar redenen waarom betrokkene geen asiel zou kunnen vragen in Polen stelt betrokkene enkele dat Polen te dicht bij Rusland ligt. Betreffende de aanbevelingsbrieven van dochter Malika en andere kennissen verstuurd aan onze diensten op 23/05/2013 dient het volgende te worden gesteld. We merken op dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene noch die van familie en kennissen om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Polen heeft de Conventie van Geneve van 1951 ondertekend en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de

regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“ENIG MIDDEL: Kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding. Schending van artikel 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II); Alleen of gepaard met de formele en materiele motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsprincipe. Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, bepalen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Dat (...) (RvS, 25 april 2002, n°. 105.385). Overwegende dat art. 15 van de Dublin II Verordening als volgt luidt ("Humanitaire clausule); «Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte. Een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt. Op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. (...) » (wij benadrukken). Dat punt 6 van de considerans als volgt luidt: « (6) De eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, voor zover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. » Dat de doelstellingen van de Dublin II Verordening in punt 4 van de considerans worden uiteengezet: «Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen » Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HJEU) heeft die bepalingen al geïnterpreteerd (K. v. Bundesasylamt, 6 november 2012, zaak C-245/11): «41. Gelet op het humanitaire doel ervan, betekent artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 op basis van een criterium van afhankelijkheid wegens met name een ernstige ziekte of handicap, een kring van familieleden van de asielzoeker af die noodzakelijkerwijze ruimer is dan de kring van familieleden als bedoeld in artikel 2. sub i. van deze verordening.» (wij benadrukken) « 47. Wanneer aan de voorwaarden van dit artikel 15, lid 2, is voldaan, wordt de lidstaat die wegens de in deze bepaling bedoelde humanitaire gronden verplicht is een asielzoeker over te nemen, de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat. »

Eerst onderdeel

Overwegende dat verzoekster haar situatie in België heeft uitgelegd, gedurende het gehoor, maar ook door een brief en bijkomende documenten. Dat zij uitdrukkelijk vroeg om van artikel 15 §1 en/of §2 te

kunnen genieten. Overwegende dat de beslissing stelt dat "betreffende de financiële afhankelijkheid dient te worden opgemerkt dat de overschrijvingen gericht zijn aan Madina, de in Tsjetsjenie verblijvende dochter van betrokkene, niet aan betrokkene zelf. Dat verzoekster in Rusland samen met haar dochter leefde, zoals dit niet haar asielrelaas blijkt; Dat verzoekster die bewijzen van geldoverschrijvingen naar voren brengt precies omdat zij van dit geld genoot; Overwegende dat dit wordt beweeft door verzoekster en ook in de brief van haar raadsman; Dat in de brief werd geschreven "Zou u bijkomende informatie wensen of zou u aan de hierboven vermelde feiten twijfelen, gelieve mij dit te laten weten vooraleer een beslissing te nemen" ; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan die feiten lijkt te twijfelen, maar heeft dit niet laten weten vooraleer een beslissing te nemen ; Dat het onmogelijk is voor verzoekster bewijzen naar voren te brengen dat zij van dit geld genoot; Dat Verordening nr. 1560/2003 van 2 September 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten stelt: "De in artikel 15, lid 2, van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid worden zo veel mogelijk beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals wordt ingediend medische attesten. Wanneer dergelijke elementen niet voorhanden zijn of niet kunnen worden overgelegd, kunnen de humanitaire redenen alleen worden geacht te zijn bewezen op grond van door de betrokken personen verstrekte overtuigende inlichtingen." (artikel 11 - wij onderstrepen). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken overdreven formeel is, en op een niet zorgvuldige manier heeft gewerkt; Bijgevolg, de zorgvuldigheidsprincipe, de motiveringsplichten en artikel 15 werden daardoor geschonden.

Tweede onderdeel

Overwegende dat verzoekster heeft uitgelegd en aangetoond dat zij regelmatig geld kreeg van haar dochter (zie geldoverschrijvingen); Overwegende dat in de beslissing wordt gesteld dat "voor het ontvangen van financiële steun van haar dochter, betrokkene zich niet in België dient te bevinden"; Dat artikel 15 de "afhankelijkheid" viseert wat ook de financiële afhankelijkheid bevat; Dat nergens uit artikel 15 blijkt dat de "afhankelijkheid" enkel bewezen wordt indien de fysieke aanwezigheid noodzakelijk is; Dat verzoekster financieel afhankelijk is van haar dochter; Dat dit is te wijten aan haar hoge leeftijd en haar medische toestand, zoals uitgelegd in de brief van haar raadsman; Dat verzoekster inderdaad niet in staat is te werken; Dat artikel 15, in het bijzonder het paragraaf 2, toegepast moet worden; Bijgevolg, door een overdreven restrictieve interpretatie van artikel 15 en het begrip "afhankelijkheid", is de motivering niet passend en schendt artikel 15 §1 en §2;

Derde onderdeel

Overwegende dat in de beslissing wordt gesteld dat "uit niets blijkt echter dat betrokkene op medisch gebied afhankelijk zou zijn van de zorgen van haar dochter"; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert artikel 15 §2; Dat volgens DVZ, verzoekster moet op medisch gebied afhankelijk zijn van de zorgen van haar dochter om van artikel 15 §2 te genieten; Dat artikel 15 §2 enkel verwijst naar de afhankelijkheid van de hulp, niet de zorgen; Overwegende dat bewezen werd dat verzoekster afhankelijk is van de hulp van haar dochter en schoonzoon; Dat haar dochter samen met haar naar DVZ ging om de asielaanvraag in te dienen; Dat dit uitgelegd wordt in de brief van 30 april 2013 die gevoegd is aan de brief van haar raadsman (stuk 3); Dat verzoekster van dit hulp niet zou kunnen genieten in Polen; Dat dit door DVZ niet tegengesproken wordt; Dat dient benadrukt te worden dat punt 4 van de considerans herhaalt dat "Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria." Dat DVZ zijn eigen interpretatie ontwikkelt, wat onzekerheid en oneerlijkheid voor verzoekster, en asielzoekers in het algemeen, brengt; Bijgevolg interpreteert de DVS artikel 15 §2 op een overdreven restrictieve manier, en die wetbepaling wordt daardoor geschonden;

Vierde onderdeel

Overwegende dat in de beslissing wordt gesteld dat "uit niets blijkt echter dat betrokkene op medisch gebied afhankelijk zou zijn van de zorgen van haar dochter"; Dat de Dienst vreemdelingenzaken interpreteert artikel 15 §2; Dat volgens DVZ, verzoekster moet op medisch gebied afhankelijk zijn van de zorgen van haar dochter om van artikel 15 §2 te genieten; Overwegende dat artikel 15 §2 niet eist dat de asielzoeker afhankelijk is "op medisch gebied"; Dat artikel 15 §2 enkel verwijst naar de hulp omwille van verschillende gronden; Dat verzoekster zowel op basis van haar hoge leeftijd als op basis van haar ernstige aandoeningen zich op artikel 15§2 wenst te beroepen; Bijgevolg, door te eisen dat verzoekster afhankelijk moet zijn "op medische gebied", interpreteert de DVZ artikel 15 §2 op een overdreven restrictieve manier.

Vijfde onderdeel

Overwegende dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "we merken bovendien op dat betrokkene in een opvangcentrum verblijft. Hieruit kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet onder de zorg valt van haar dochter". Dat die motivering duidelijk onpassend is. Dat het feit dat verzoekster

van de materiele steun van FEDASIL genoot betekent geenszins dat zij de hulp van haar dochter en schoonzoon niet nodig heeft; Dat zij haar regelmatig bezochten en bijstonden voor alle administratieve stappen; Overwegende dat betrokkene op heden bij haar dochter woont; Dat FEDASIL nu weigert haar materiele steun te geven daar zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen; Dat omwille van de beslissing, zij des te meer afhankelijk is van haar familieleden; Bijgevolg, de motivering is kennelijk niet passend.”

2.2. Verzoekster verwijst naar de humanitaire clausule ingelast in artikel 15 van de Dublin-II-Verordening waarin gesteld wordt dat een lidstaat, wanneer hij niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, gezinsleden en andere familieleden kan herenigen op humanitaire gronden. Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening legt geen verplichting op aan lidstaten om een asielaanvraag te behandelen om alzo familieleden te herenigen, maar voorziet slechts in die mogelijkheid.

De advocaat van verzoekster vroeg in de brief van 17 mei 2013 dat de verwerende partij de asielaanvraag zou behandelen omdat verzoekster ziek is en dat zij hulp nodig heeft van haar dochter die in België verblijft alsook dat zij financieel afhankelijk is van haar dochter die haar in het verleden geld stortte.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *Tijdens het gehoor op 26/04/2013 werd aan betrokkene gevraagd naar specifieke reden waarom ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen. Ze stelt dat haar dochter hier woont. Haar dochter Malika (ov 5442235) bezit de Belgische nationaliteit en verblijft reeds tien jaar in België met haar gezin. Er dient te worden opgemerkt dat haar dochter meerderjarig is en bijgevolg geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening.”*

Verzoekster betwist voornoemd motief niet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet in België moet verblijven om financiële steun van haar dochter te krijgen en dat verzoekster in een opvangcentrum verblijft zonder zorgen te krijgen van haar dochter. Uit het toegevoegd medisch attest blijkt dat verzoekster medische problemen zou hebben maar daaruit blijkt niet dat zij afhankelijk is van haar dochter, van wie zij tot haar aankomst in België gescheiden leefde.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen bijkomende inlichtingen heeft ingewonnen bij de raadvrouw van verzoekster terwijl zij twijfelt aan de overschrijvingen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betreffende de financiële afhankelijkheid dient te worden opgemerkt dat de overschrijvingen gericht zijn aan Madina, de in Tsjetsjenie verblijvende dochter van betrokkene, niet aan betrokkene zelf. Bovendien dient te worden opgemerkt dat voor het ontvangen van financiële steun van haar dochter, betrokkene zich niet in België dient te bevinden.”*

Uit voornoemd motief blijkt niet dat de verwerende partij twijfel heeft bij de financiële afhankelijkheid. Het is niet kennelijk onredelijk om aan de hand van de eigen verklaringen van verzoekster en diens raadvrouw te stellen dat de overschrijvingen niet gericht zijn aan betrokkene zelf, wat bevestigd wordt door verzoekster, en dat verzoekster zich niet in België moet bevinden voor het ontvangen van financiële steun.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *Wat betreft de gestelde medische afhankelijkheid dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaart tijdens haar gehoor van 26/04/2013 dat ze schizofrenie heeft. Uit het medisch attest dd 03/05/2013, bijgevoegd bij de tussenkomst van Meester Sarolea, blijkt dat betrokkene mentale problemen heeft. Uit niets blijkt echter dat betrokkene op medisch gebied afhankelijk zou zijn van de zorgen van haar dochter. We merken bovendien op dat betrokkene in een opvangcentrum verblijft. Hieruit kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet onder de zorg valt van haar dochter. Er kan bijgevolg niet aannemelijk worden gemaakt dat betrokkene op enige wijze afhankelijk is van haar in België verblijvende dochter.*

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te motiveren over de financiële en medische afhankelijkheid als de raadvrouw in een brief zelf laat weten dat verzoeksters dochter haar regelmatig geld toe stuurde en aangaande de medische afhankelijkheid stelt "Zij is hoogst afhankelijk van haar familie". Verzoeksters betoogt dat de verwerende partij artikel 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 te restrictief toepast kan niet worden gevolgd. Bovendien blijkt niet dat verzoekster zich heeft beroepen op haar hoge leeftijd. Verzoekster betwist ook niet de vaststelling dat uit het bijgebrachte medische attest niet blijkt dat zij "op medisch gebied afhankelijk zou zijn van de zorgen van haar dochter."

In de bestreden beslissing wordt eveneens melding gemaakt van de procedures die verzoekster zou kunnen aanvatten met het oog op de vervoeging van haar dochter of de medische regularisatie.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat de Belgische autoriteiten niet kunnen voldoen aan de wil van verzoekster om de asielaanvraag in België te behandelen daar dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europe voor ogen heeft in de Dublin-II-Verordening.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening. Er wordt op gewezen dat het in huidige procedure in essentie gaat over een asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Gevraagd naar redenen waarom betrokkene geen asiel zou kunnen vragen in Polen stelt betrokkene enkel dat Polen te dicht bij Rusland ligt."* Verzoekster heeft bovendien geen elementen aangehaald waaruit zou blijken dat er enige bedreiging uitgaande van de Poolse autoriteiten voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit zou bestaan.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC